

Joh.1,19-28

Es.52,7-10 Fil.4,4-7

4.S.i Advent, den 20.12.2020

Hodsager 76 90 80 117 114

Vi nærmer os jul. Det fjerde lys i adventskransen er tændt. Om få dage er vi fremme ved julen. Juleaften har vi mange traditioner, men det bliver nok lidt anderledes i år. Det må vi leve med.

Om få dage vil forventningens glæde blive afløst af en stille glæde over det, som Gud har gjort. Situationen giver i år måske bedre mulighed for at tænke på det, der skete for os.

På Jesu tid og lidt før var der en tid, fyldt med forventning. Vi har mange tekster i Det gamle Testamente, som peger hen på den messias, som skulle komme. Det begynder med 1 Mos 3, hvor Gud allerede på syndefaldets dag lovede, at kvindens afkom skulle knuse slangens hoved. Esajas taler om jomfruen, som skal blive med barn - og der er mange flere steder, som taler om Guds søn, som skulle blive født i Betlehem.

Vi synes måske, det er så enkelt. Vi læser profetierne om barnet, som skulle fødes, om Herrens tjener, som skulle træde i vores sted, om ham, der blev korsfæstet og opstod igen. Vi genkender profetierne, når vi hører beretningen om Jesus Kristus og det, som han gjorde.

Men det *var* ikke så enkelt endda. Jøderne ventede en messias, men de vidste ikke, hvem han var, og hvornår han ville komme.

Da Johannes Døber kom, blev mange optaget af ham. Han prædikede og han døbte mange, som omvendte sig til Gud. Han kunne ligne en messias. Var han den frelser, Gud havde lovet?

Det var det spørgsmål, der optog jøderne i Jerusalem, som sendte bud til Johannes Døber. Det skete, kort før Jesus Kristus begyndte sin virksomhed.

De religiøse ledere stiller nogle af de samme spørgsmål, som Jesus talte om i den tekst, vi hørte sidste søndag.

Jesus spurgte, om de gik ud for at se en profet? Og han svarede selv: Ja, mere end en profet. Jesus sagde direkte, at Johannes Døber var ham, som profeterne talte om, når de sagde:

*Se, jeg sender min engel foran dig,
han skal bane din vej for dig.*

Jesus brugte store ord om Johannes Døber, men han understregede også, at Johannes Døber ikke var messias - han var den, der skulle bane vej for messias.

Hvis der er mange mennesker samlet, kan det være nødvendigt, at der er en, der går foran, en, der bane vej for den, der skal igennem menneskemængden.

Hvis dronningen kører i karet rundt i København på en festdag, er der afspærringer og der er nogle, der rider foran på heste for at bane vej.

Hvis en minister skal holde en tale, er det meget usædvanligt, at han eller hun skriver talen selv. Der er nogle i ministeriet, der har forberedt talen for ham eller sammen med ham.

Det var nødvendigt, at der var en, der banede vej for Jesus Kristus. Det var den opgave, Gud havde udvalgt Johannes Døber til.

Johannes Døber havde denne opgave, men vi har egentlig den samme opgave. Vi skal være med til at bane vej for Jesus ind i menneskers hjerte. Vi skal på vores måde være med til at minde andre om julens budskab og dermed bane vej for Jesus, så han kan nå ind i hjerterne.

Vi skal minde hinanden om, at Jesus er *grunden til påske, kilden til en fremtid med håb, en evighed uden alt det, der gør ondt. Lige netop her - midt iblandt os, står han: Guds fredskonge.*

Jesus er den kilde, som giver livets vand og som er livsnødvendigt for os. Adventstiden og julen minder os om, at han er os nær.

De religiøse ledere havde en forventning om, at der skulle komme en fredskonge. De håbede, at Johannes Døber var deres messias. Derfor gik de til Johannes og spurgte ham: *Hvem er du?*

Johannes Døber har en klar fornemmelse af, at de vil vide, om han er messias. Nej, jeg er ikke Kristus, sagde han.

Kristus og messias er det samme - det ene ord stammer fra græsk og det andet fra hebraisk. Begge ord betyder: den salvede - den, der er indviet til en speciel gerning.

De gentager spørgsmålet med en lille variation: *Er du Elias og er du Profeten?* Jøderne forventede, at Elias skulle komme igen og spille en stor rolle. Elias døde jo ikke som alle andre, men han blev hentet op til Gud i en ildvogn. Det gav anledning til at tro, at han skal komme igen. Men det benægter Johannes også.

Han er heller ikke Profeten. De, der har fulgt med i salmebogens tekstdel, har måske lagt mærke til, at Profeten skrives med stort P. Det er altså en særlig profet, der her tales om. Det er en henvisning til Moses, der sagde, at der skulle komme en profet:

Jeg vil af deres egen midte lade en profet som dig fremstå for dem, og jeg vil lægge mine ord i hans mund. Han skal forkynde dem alt det, jeg befaler ham.

Forventningen var stor. De ønskede *virkelig* at finde ud af, om Johannes Døber var den frelser, de ventede. De vidste ikke, at Guds frelser var født og at han gik omkring, uden at de kunne genkende ham. De kendte ikke Jesus. Vi kan undre os. Vi synes, at svaret er enkelt, men det var det ikke for dem, der levede på samme tid som Jesus.

Johannes selv var en undtagelse. Næste dag kom Jesus til Johannes Døber og blev døbt af ham. Johannes døbte Jesus, men han var helt klar over, at han var den mindste i forhold til Jesus. *Jeg døber med vand, men han skal døbe med Helligånd og ild*, sagde Johannes om Jesus.

Johannes var kun en, der skulle bane vej for Jesus. Hans rolle var at få folk til at høre på Jesus og tage imod ham. Johannes beskriver sin opgave på denne måde: *For at han [Jesus] skal åbenbares for Israel, derfor er jeg kommet og døber med vand.*

Så klar var Johannes, når han skulle beskrive sin opgave. Jeg er kommet, for at Jesus skal åbenbares for Israel. Jeg er kommet for at bane vej for ham og for at gøre det lettere for jer at tage imod ham.

Det var en vigtig opgave. Det var den opgave, som Esajas havde talt om, da han profeterede om ham, *der råber i ørkenen: Jævn Herrens vej.*

Vi har hørt denne røst fra ørkenen. Vi har hørt, at Jesus er kommet. Det er grund til glæde. Den sande glæde får vi, når vi glæder os over det, som Gud har gjort for os gennem Jesus Kristus.

Derfor taler Paulus så stærkt om glæden i brevet til filipperne. *Glæd jer i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer!*

Det er en glæde, som vi kan få del i, selv om vi møder mørke, kulde, sygdom, smerter og sorg. Den sande juleglæde er ikke højstemt jubel og halleluja-råb. Det er en glæde, som har sin grund i Herren. Der er grund til at glæde os i Herren.

Det er Gud, der er centrum for vores juleglæde og derfor kan julen skabe glæde i os, selv om der kan være mange ting, der gør ondt i vore liv. Paulus sad selv i fængsel, da han skrev ordene: *Glæd jer i Herren! Jeg siger atter: Glæd jer!*

Der var en forventning i Israel. Man ventede, at Gud snart ville gribe ind. Har vi en forventning til Gud? En forventning om, at han vil komme til os med sin kærlighed, sin omsorg og sin trøst? Han vil gerne give os styrke til at komme igennem de svære tider.

Har vi en forventning om, at han kom for at give os glæde og fred - også selv om vi kan opleve mørke tider og dage? *Hans fred overgår al forstand.* Hans kærlighed er større end nogen jordisk kærlighed. Den glæde, han giver os del i, er en glæde, som ikke hører op. Det er en glæde, som kan lyse op i det mørke, som omgiver os.

I morgen er det årets mørkeste dag. Snart går det mod lysere tider og vi kan begynde at se frem til lyset, men den største glæde får vi, når vores glæde har sin grund i Gud og hans store frelsesgerninger for os. Det er Jesus, som er den rette grund til glæde - i dag og i julen, ja, altid.

Vi må takke Gud og glæde os over den rose, som skød op af den frosne jord, alt som os fordum spå'de profetens trøsteord.

Den spired frem midt i den kolde vinter og i ham brød lyset frem midt i den mørke vinter. Han vil lyse for os og give os del i den sande juleglæde.

Amen